

Sygn. akt IV U 49/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący: SSR Magdalena Piątkowska

Protokolant : Katarzyna Zych

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 czerwca 2017 roku w Ś.

sprawy z odwołania **P. W.**

od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania
o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W.

z dnia 03 grudnia 2016 roku, znak: (...). (...)

o ustalenie stopnia niepełnosprawności

oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

Powód P. W. wniósł odwołanie od orzeczenia Wojewódzkiego Zespołu do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. z dnia 3 grudnia 2016 roku zaliczającego go do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim, wnosząc o zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności. W uzasadnieniu odwołania twierdził, że poniesione uszczerbki na zdrowiu uzasadniają zaliczenie go do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Strona pozwana Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. wniosła o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu wskazała, że brak jest podstaw do zaliczenia powoda do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powód pozostaje pod opieką psychiatry od 2004 roku, leczy się z powodu osobowości schizoidalnej, schizofrenii prostej.

Orzeczeniem z dnia 21 października 2016 roku (...) ds. Orzekania o Niepełnosprawności w W. postanowił nie zaliczyć powoda do stopnia niepełnosprawności.

Na skutek odwołania powoda Wojewódzki Zespół do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności w Województwie (...) we W. w dniu 3 grudnia 2016 roku uchylił zaskarżone orzeczenie i zaliczył powoda do lekkiego stopnia niepełnosprawności.

Dowód:

Bezsporne, a ponadto

akta (...) w załączeniu.

Powód w aspekcie psychiatrycznym cierpi z powodu schizoidalnych zaburzeń osobowości. Ze względu na rodzaj i stopień nasilenia zaburzeń może zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim. Niepełnosprawność ma charakter okresowy do 31 grudnia 2018 roku. Wskazane jest korzystanie przez powoda z poradnictwa psychologicznego, leczenia psychiatrycznego i innych form psychicznego wsparcia w warunkach ambulatoryjnych. Wskazana praca spokojna, wymaga szkolenia specjalistycznego. Powód nie wymaga korzystania z systemu środowiskowego wsparcia w samodzielnej egzystencji. Nie wymaga stałej lub długotrwałej pomocy lub opieki innej osoby w związku ze znacznie ograniczoną możliwością samodzielnej egzystencji. Nie wymaga zamieszkiwania w oddzielnym pokoju. Nie dotyczy powoda zatrudnienie w zakładzie aktywności zawodowej, uczestnictwo w terapii zajęciowej, konieczność stałego udziału opiekuna w procesie leczenia, edukacji i rehabilitacji. Nie dotyczą go przepisy określone w art. 8 ust. 3a pkt 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym.

Dowód:

- opinia sądowo – psychiatryczna z dnia 2.05.2017r. k. 12-18.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył :

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 3 oraz 4 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 roku o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (DZ. U. z 2011 roku , nr 127 , poz. 721 ze zmianami) ustala się trzy stopnie niepełnosprawności, w zależności od tego, czy niepełnosprawny:

a) jest osobą - niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej i wymagającą, w celu pełnienia ról społecznych, stałej lub długotrwałej opieki i pomocy innych osób w związku z niezdolnością do samodzielnej egzystencji, tj. naruszenia sprawności organizmu w stopniu uniemożliwiającym zaspokajanie bez pomocy innych osób podstawowych potrzeb życiowych, za które uważa się przede wszystkim samoobsługę, poruszanie się i komunikację (znaczny stopień);

b) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu niezdolną do pracy albo zdolną do pracy jedynie w warunkach pracy chronionej lub wymagającą czasowej albo częściowej pomocy innych osób w celu pełnienia ról społecznych (stopień umiarkowany);

c) jest osobą o naruszonej sprawności organizmu, powodującej w sposób istotny obniżenie zdolności do wykonywania pracy, w porównaniu do zdolności, jaką wykazuje osoba o podobnych kwalifikacjach zawodowych z pełną sprawnością psychiczną i fizyczną, lub mająca ograniczenia w pełnieniu ról społecznych dające się kompensować przy pomocy wyposażenia w przedmioty ortopedyczne, środki pomocnicze lub środki techniczne (lekki stopień niepełnosprawności).

Jak wynika z opinii powołanego w sprawie biegłego z zakresu psychiatrii powód może zostać zaliczony do osób niepełnosprawnych w stopniu lekkim.

Całość zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrył się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. W ocenie Sądu opinia biegłego jest rzetelna, oparta na dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i badaniu powoda i Sąd w pełni podzielił dokonane w niej ustalenia i brak jest podstaw do zanegowania takiego stanowiska biegłego.

Biegły sądowy obowiązany jest zaś orzekać zgodnie z wiedzą medyczną, posiadanymi kwalifikacjami i obowiązującymi przepisami. Zatem jego pole orzekania nie jest ograniczone żadnymi dodatkowymi kryteriami, poza obowiązującymi przepisami. Dlatego zdaniem Sądu, sporządzonym przez biegłych opiniom, nie można odmówić rzetelności i

fachowości co do medycznej oceny stanu zdrowia powódki, w odniesieniu do obowiązujących przepisów, tym bardziej, że są to specjaliści z dużym doświadczeniem medycznym i stażem orzeczniczym. Ponadto wydający w sprawie opinię biegły sądowy jest lekarzem niezależnym od stron i nie ma żadnego powodu, aby orzekać na korzyść którejkolwiek ze stron. Zgodnie z art. 282 § 2 k.p.c. w związku z art. 283 § 2 k.p.c. biegli sądowi wydający opinię w niniejszej sprawie złożyli przed objęciem funkcji przysięgę, którą są związani. Sąd nie znalazł podstaw do zanegowania bezstronności biegłych, jak i ich rzetelności przy wydaniu opinii. Ponadto opinia biegłego sądowego podlega ocenie przy zastosowaniu art. 233 § 1 k.p.c. – na podstawie właściwych dla jej przymiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażanych w niej wniosków.

Warto również przytoczyć pogląd Sądu Najwyższego, który pomimo upływu czasu nie stracił na swojej aktualności. Sąd Najwyższy w swoim wyroku z dnia 19 grudnia 1990 r. (I PR 148/90, OSP 1991/11/300) stwierdził, iż „Sąd może oceniać opinię biegłego pod względem fachowości, rzetelności czy logiczności. Może pomijać oczywiste pomyłki czy błędy rachunkowe. Nie może jednak nie podzielać poglądów biegłego, czy w ich miejsce wprowadzać własnych stwierdzeń”.

Powód wprawdzie złożył zastrzeżenia do przedmiotowej opinii, ale zdaniem Sądu była to niemerytoryczna i niczym nie poparta polemika laika z wysoko wykwalifikowanym specjalistą, zmierzająca wyłącznie do zanegowania wniosków niekorzystnych dla powoda.

Wobec braku podstaw do zmiany orzeczenia Sąd na podstawie art. 477¹⁴ §1 kpc odwołanie oddalił.